

vysoké tatry

Cesta Jet Stream v JV stene Jastrabej veže patrí k najťažším voľným tatranským cestám. Jej klasifikácia je 10-/10. Do minulého roku mala len jeden voľný prelez od Dušana „Stoupu“ Janáka z roku 2007. Tento rok pribudli dve opakovania: 28. augusta od Joža Krištoffyho a 20. októbra preliezol cestu Miro Peťo.

Posledný ľažký krok v 2., dĺžke tesne pod štandom, klasifikácia 10-/10.^(vi)

Jet Stream

Cestu Jet Stream po trápení s počasím dokončili dňa 12. 8. 2000 Martin Heuger a Ivan Štefanský. Je to prevažne technická cesta v JV stene Jastrabej veže medzi cestami Pochylý a Wielicki a viedie v bielej hladkej 15° previsnutej platni. Oklasifikovali ju 6+, A3+. V tej dobe išlo o najťažšiu technicky prelezenú cestu vo Vysokých Tatrách. Autori v nej zúročili skúsenosti s extrémnym technickým lezením, ktoré nadobudli v Yosemitoch. Použili prevažne atypické postupové pomocnky, ako sú háčiky, rurpy (veľmi tenké skoby), jedničky a copperheady (medené a alumíniové plomby roztiaľené v plytkých trhlinkách), ktoré boli použité vo Vysokých Tatrách po prvýkrát.

V nasledujúcim roku uskutočnil Dušan „Stoupa“ Janák a Ricardo Jurečka prvé opakovanie Jet Streamu. V roku 2005 sa podarilo Stoupovi s Honzou Kreisingerom líniu voľne preliezať, dve najťažšie dĺžky štýlom AF (t. j. so sedením v postupových isteniach). V roku 2007 Stoupa využil períodu babieho leta a dňa 24. 9. sa mu s priateľkou Monikou Podbranou podarilo preliezať najťažšiu dĺžku štýlom PP. Najťažšiu dĺžku sa rozhodol ohodnotiť obťažnosťou 10-/10 (F8a+/b). Vzhľadom k charakteru výstupu pripojil tiež klasifikáciu E4/5 (vychádzajúcej z Jasperovej stupnice E1 – E6) zohľadňujúcu psychickú náročnosť výstupu s možnou ujmou na zdraví v prípade pádu. Tento prelez bol následne ocenený ČHS ako Výstup roka. Cesta má celkovo 4 dĺžky, ktoré boli ohodnotené obťažnosťou: 8-, 10-/10, 9+, 6.

Jet Stream Joža Krištoffyho

„Do pi ... (cenzúra, ale veľmi dlhá)“ sa ozývalo od Lomničáku cez Brnčalku až po Jahňací štit. Štand na dosah, už len posledné dva kroky, sám tomu nemôžem uveriť a vlastne ani neverím... Malé, stotinové zaváhanie a všetkému je koniec, predlaktia tvrdé ako koľajnica a v očiach realita – dnes už na to nemám ... Môžeme ísť domov.

Ale podme po poriadku. Jet Stream mi už dlhšiu dobu vŕtal v hlave. Vlastne už od roku 2007, keď ho Dušan „Stoupa“ Janák voľne preliezol. Cesty takejto, ale aj vyššej obťažnosti som už mal polezené, lenže toto bolo o niečom inom, predsa to už nie sú skalky, ale hory a navyše Stoupove hodnotenie psychickej náročnosti E4/5 hovorilo samo za seba. V neposlednom rade treba tiež objektívne zhodnotiť, že moje skúsenosti s horským lezením nie sú až také bohaté. Tento rok však dozrel čas a nabral som odvahu. Klincom do truhly bolo aj Stoupove prehlásenie na minuloročnom THT na Popradskom plese, kde povedal (priľahlé), že vlastne všetky najťažšie prelezy v Tatrách sú české. Tak, reku, aspoň by sme to mohli dorovnať, pomysel som si ...

Do Jet Streamu som sa prvýkrát vybral v máji spoločne s Martinom „Loyzom“ Kováčom. Snehu tu bolo ešte riadne. Na Jastrabke som zatiaľ neliezol, naštastie sme vyčiali nádherný slnečný deň, počas ktorého nás príjemne hrialo. Až vtedy som zistil, o čo vlastne v Jete ide. Technické, súvislé lezenie v 15-stupňovom previse. Najťažšia dĺžka neodpustí žiadnu chybu až do konca. Cesta ma očarila. Také súvislé lezenie v bielej a oranžovej žule som v Tatrách ešte nevidel. Nádherné kroky, istenie na copperheadoch a rurpoch, ktoré sú vždy zahalené do tajomstva, či vydržia alebo nie.

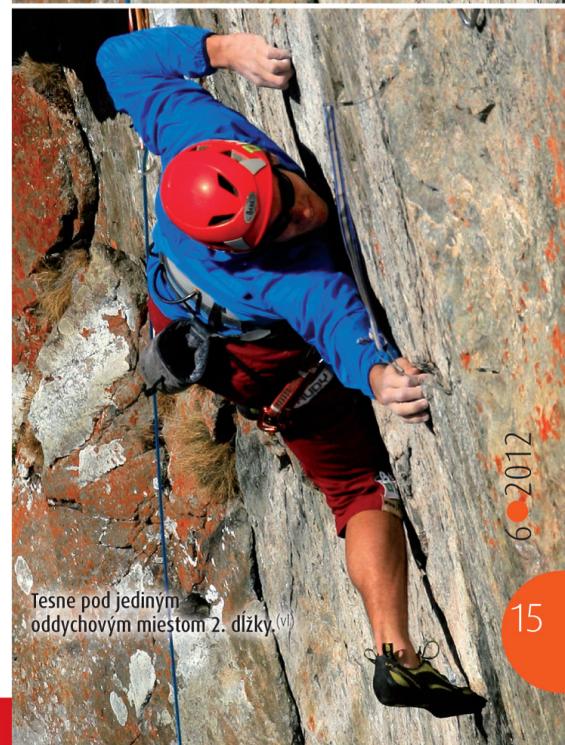
V nasledujúcim období som Jet ešte páriká navštívil, aby som doladil kroky, vyladil detaily a vymenil niektoré staré slučky. Leto nebolo na Tatry dobré a na Jet Stream ešte horšie. Búrky by však až tak nevadili. Problém bol, že špáry a pukliny po troch dňoch búrok presakovali a vlhli aj ďalšie dva týždne. A keď bolo teplo a sucho, vo východnej stene Jastrabky tak kúrili, že sa nedalo vydržať ani pod dáždnikom, nito ešte aj liezť po rozpálenej žule. Počas leta som napriek tomu Jastrabku navštívil s Dušanom Beránkom a Oskarom Lackom. Zlom prišiel na konci augusta. Tu som už pocítil, že by prelezenie Jetu mohlo byť pre mňa reálne. Počasie sa stabilizovalo, prestali búrky, teploty trochu klesli. Môjmu trénerovi Petrovi Slivkovi som vravel, že teraz je hlavný cieľ už len Jet Stream. Doladili sme tréning, regeneráciu a vyladili sme takтиku. Plný rôznych pocitov a očakávaní som s Loyzom vyrázil 27. augusta na Chatu pri Zelenom plese. Spať som išiel čo najskôr, no Loyzovi sa večer trochu pretiahol, tak ani neviem, kedy prišiel na izbu...

Nasledujúce ráno sme vyrázili približne pred 8. hodinou. No, poviem vám, ranné počity neboli bohvie aké. Raňajky či káva mi akosi nesadli a cestou pod stenu som mysel, že hodím tyčku. Počasie však bolo super. Na prvý štand po prelezení úvodnej rozliezacej dĺžky (asi tak za 7+) sme sa dostali pred 11. hodinou. Nad nami sa dvíhala najťažšia dĺžka – biela previsnutá platňa s plytkými špárami a dlhými krokmi. Po prvej dĺžke som ešte neboli rozlezený, tak som si ju išiel na rozhriatie skrokoval, ozrejmiť a osušiť dva vlhké chyty. Chyt v prvom bouldri je snáď vždy mokrý z presakujúcej špáry, a preto som sa rozhadol nechať v špáre nad chyтом kus papiera a tampón.

Nastal čas pokusu. Na ruky si natieram novodobé tekuté mágdo, ktoré mám priamo od môjho trénera Petra Slivku. Začínam liezť. S nezvyčajným pokojom preliezam prvý boulder, kde hrozí, že doletím až na štand a zrazím sa s Loyzom. Po krátkom a jedinom ►

Nad 1. nitom v najťažších miestach 2. dĺžky. (v)

Tesne pod jediným oddychovým miestom 2. dĺžky. (v)

oddchu lezim ďalej, zapínam copperheady, aby mi lano neplantalo pod nohami a doliezam nad tretí nit, teda nejakých 25 metrov nad štandom a cca 3 metre pod nasledujúcim. Cítim sa dobre, ale malá nepresnosť na stupe, zaváhanie a už som letel. Loyzo ma spustil na štand. Depka. Už som strácal nádej, že to tento rok prelezem, už som v mysli plánoval, ako to sem v máji budem chodiť opäť skúšať... Proste koniec. Po hodine som sa predsa rozhodol dať ešte jeden poriadny pokus, však zabojujem, koľko pôjde. Obúvam lezečky a pozérám do prvého bouldra takých 7 metrov nado mnou. Do rit! Ja blbec som ten štvorkvapkový super strong tampón nevymenil, a pravdaže, už pomaly tečie pramienok popri mojom chytre. Len dúfam, že ešte nenavlhhol priamo aj chyt.

Naliezel som pokojný, nohy držali, chyty som triafal presne. Trochu som sa aj čudoval, že sa mi ide lepšie ako v predošom pokuse. V mieste, kde som padol, som sa skoncentroval na 120 % a poriadne zatlačil do nohy a posledné metre nepočíval ani na stotinu. Vedel som, že si to nemôžem dovoliť. Odsadol som si v štande, ale na radosť bol ešte prisikoro. Nasledujúcu dĺžku za 9+ som prelezol už viackrát, avšak po dvoch ostrých pokusoch som vedel, že už môžem byť unavený a ani nejdem hovorit možný scenár... Trochu som si zajedol a chytíl som taký kfč do žalúdku, až som si myslil, že ani na chatu nedôjdem. Pomaly však počíval. Hodinka pauzy na štande uebehla a začínaťa byť aj trochu zima. Vari už je čas. Rozmyšľam, ako sa čo najviac odlahčiť. Prilba... hmm, tú beriem, ak spadnem a streli ten copperhead, tak mám dieru v hlave. Ultraľahkú 150-gramovú vetrovku beriem, fúka vietor a bez nej by ma klepaloo jak starú... 3 expresy – tie musím mať. Prezerám vrecká a vyhadzujem jeden prázdný obal od sójovky a jeden nepoužitý tampón. Rozotieram tekuté mádžo od Peťa a je mi jasné, že teraz ide už o všetko, mám jeden pokus, potom už nebude sila. Odliezam od štandu, zapínam rurpa a jedného copperheada. Nabehol som do bouldra a idem, čo to dá. V strede platne vynechávam tutový vklínenc, aby som neriskoval, že mi pri zapínaní natečie, akurát som Loyzovi zakričal, nech povolí lano, aby som padol až za policu a lezim ďalej až do madla, kde je skoba a ďalej na štand. Tam som už vedel, že dnes to doleziem, aj keby fúriky padali. Pred nami bola už iba výklosová, 40 metrov dlhá posledná dĺžka za 6. Následne plní eupórie a s veľkým úsmevom sme už len zlanili a zostúpili dolu na chatu, na pivko a potom večer domov.

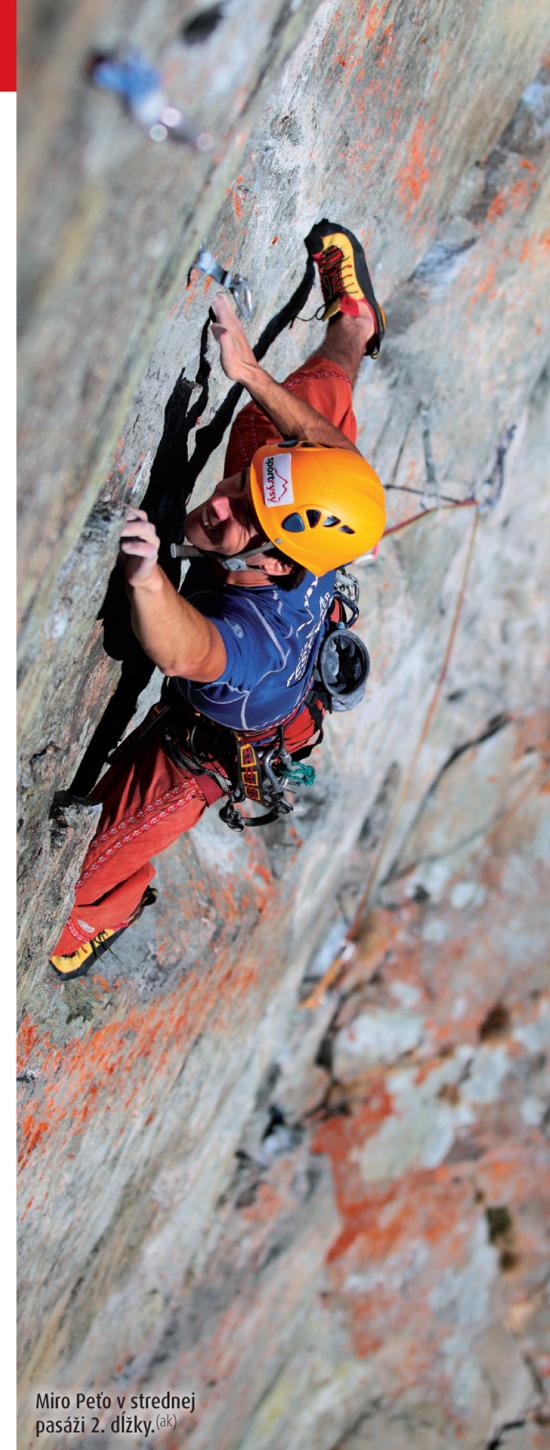
Určite mnohých zaujíma, ako by som túto cestu celkovo zhodnotil. Jet Stream, teda jeho druhá a tretia dĺžka, je nádherný kus skaly ponúkajúci seriózne technické a vytrvalostné lezenie s naozaj peknými krokmi. Obťažnosť celej cesty je založená na prelezení jeden a pol

náročnej dĺžky, čo samozrejme objemom nie je až tak veľa v porovnaní s cestami, kde sa nachádza viac vyravnanych dĺžok, aj keď možno o čosi ľahších. Horské cesty sa veľmi ľahko porovnávajú, pretože v každej hrajú dôležitú úlohu iné faktory. Ja osobne sa nepokladám za horského lezca s takými skúsenosťami, aby som mohol takéto porovnanie urobiť. Z môjho pohľadu obťažnosť najtažších dĺžok približne sedí (možno tretia by zniesla o čosi menej), záleží na tom, komu čo viac sedí a na akú klasifikáciu je zvyknutý. Stoupa má však o dosť viac skúseností, aby vedel porovnať a hodnotiť takéto cesty objektívne. Čo sa týka psychickej obťažnosti, z definície Jasperovej stupnice by som sa priklonil k hodnoteniu E3.

**Viac fotiek nájdete na stránke
www.kristoffy.sk**

Jet Stream Mira Peťa

Cvakám tretí nit a snažím sa aspoň zláhka preklepnúť ruky, ktoré sú po predchádzajúcich metroch lezenia poriadne napuchnuté. Od štandu ma delia už len nejaké tri-štyri metre prudko intenzívneho lezenia, pri ktorom ani v jednom kroku nesmiem zaváhať, inak si znova zalietam. Niežebý mi to lietanie až tak vadilo – vďaka jemnej previsnutosti tejto dĺžky sa tu padá príjemne do vzduchu s minimálnym kontaktom so skalou. Ale po pár dňoch skúšania by sa už predsa len patrilo túto dĺžku vyliezť aj v kuse. Po chvíľke akej-takej fyzickej a psychickej konsolidácii začínam maximálne sústredený liezť záverečné metre. Prvý bouldrík nad tretím nitom ide podozrivu ľahko a začínam si veriť, že dnes to konečne vyjde. Avšak takto som sa tu už pákrat cítil a vždy som v posledných krokoch spravil nejakú zbytočnú chybu, ktorá znamenala nekompromisnú prehru v rozohranej partičke so zemskou príťažlivosťou. No dnes si už zaváhanie nemôžem dovoliť – je pomaly koniec októbra, každú chvíľu môže v Tatrách nabydať snehu, Jet zatečie a bude koniec. Na to však radšej nemyslím a sústredím sa na prítomnosť, v ktorej mi začína podozrivo rýchlo natekať. Ide sa teda na max! Posledné postupové istenie necvakám, pretože po cvaknutí lana mi jeho šlinga zavadzia v špráke, ktorú chytám. Odtiaľto mi na štand chýbajú už len štyri ľahké prešáhy. Prvé tri lezim bez zaváhania a ocitnem sa v poslednom dynamickom kroku. Vnútorné rádio začína prehrávať útržky symfonickej bomby v podobe skladby Serenade of Self-Destruction od mojej oblúbenej Epicy. Žiadna výraznejšia sebadeštrukcia tu sice nehrozí a cesta má podľa mňa dosť ďaleko od deklarovaného stupňa E4/E5. Typická skalkárčina to však nie je, hlavne keď necvakám poslednú postupovú skobku. Maximálne koncentrovaný dynamicky prešahujem do chyti na štandovej polici a zrazu...

Miro Peťo v strednej
pasáži 2. dĺžky. (ak)

Neletím! Namiesto toho sa končekmi prstov stále držím skaly. Konečne! Už len nespraviť nejakú blbost v posledných troch ľahších krokoch a cvakám štand. Paráda! Zdola vytáhujem bágel a následne istím Kuka, ktorý si cestu skúša na hornom lane. Z tohto pohľadu som cestu ešte nevidel nikoho skúšať a je to veru zážitok pozerať sa zhora na všetky tie nádherné kroky a dynamá (v Kukovom prípade fixy), ktorými hýri táto skvostná dĺžka. Popri istení sa občas zahľadím na protiľahlý masív posneženého Lomnického štítu a nostalgicky si zaspomínam na máj 2009, kedy sa nám s bráhom podarilo zlyžovať ho brutálnej lajnu cez Medené lávky. Potom oči zablúdia do mrazivého tieňa Kežmarského štítu, v ktorom nenápadne dymí Brnčalka. Človeku sa až nechce veriť, že dole pri chate

je celodenný mráz a my tu lezieme celý deň bez trička. Aj dolina vyzerá v chladnom tieni nejako pochmúrnejšie než začiatkom septembra, keď som do Jet Streamu zavítal prvýkrát. Vlastne až teraz si uvedomujem, že je to vyše mesiaca, čo skúšam Jet. Odvtedy tu stihlo niekoľkokrát nasnežiť, zaprášiť a znova vyschnúť, kým mňa zasa potrápila nejaká tá jesenná viróza, počas ktorej som sa zoslabnutý v duchu rozlúčil s tohorčným prelezom Jetu. Možno by bolo naozaj lepšie mať cestu nakrokovanú už z leta a v septembri dávať s časovou rezervou rovno ostré pokusy. Na jar a v lete však boli iné lezecké priority a do Jetu som sa preto skôr nedostal. Ale to je teraz nepodstatné – Príroda mi dala ešte jednu šancu a ja jej veľkorysú ponuku nesmiem odmietnuť... Na štand akurát doliezol Kuko nadšený perfektným lezením. Beriem si od neho pár expresiek do kratučkej tretej dĺžky, ktorá je celá prakticky len o štyroch ľažkých krokoch v bouldriku hned vedľa štandu. Boulder som pri predchádzajúcich návštěvách pári razy preliezol relativne v pohode aj úplne rozbity z pokusovania klúčovej dĺžky a zdal sa mi ľahší, než sa uvádza. Avšak nikdy som ho neliezol v takom horúcom počasí ako je dnes. Preto som rozhodnutý, že ak ho nebachnem hned, počkám dve-tri hodiny, kým zájde slnko a skala trochu vychladne. Nakoniec čakať nemusíme – boulder sa mi darí fuknúť na prvý pokus, a tak druhému opakovaniu jednej z najtažších ciest v Tatrách už nič nestojí v ceste...

P.S: Moje veľké podakovanie patrí bráhom Rastovi, ktorý ma do cesty chodil istiť počas prvých pokusov. Takisto sa chcem podakovať chatárovi a personálu Brnčalky za to, že sa pre nás za symbolický peniaze vždy našlo v chate nejaké miesto na prespanie a tiež za neopakovateľné zážitky pri jazde v masážnom „Shakeri“.

Viac fotiek nájdete na stránke
<http://climber.skialpfest.sk>

Miro Peťo po prelezení
najtažšieho miesta v 2. dĺžke. (ak)

□ HUĐY
www.hudysport.sk

Poznáš novú
skialpovú
La Sportiva
kolekciu?

LA SPORTIVA
innovation with passion